

„Jézus győzött, beteljesedett...”

Különleges volt az a lelkigyakorlat, sosem fogom elfelejteni. Épp az egyhetes lelkigyakorlat végén jártunk, amikor szerettem volna, hogy az utolsó elmélkedés segítsen a fiúknak egy bűnűktől megszabadulni. Kirándulásunkkor kértem őket: – Fiúk, szedjen mindenki egy követ; legyen a kavics annak a jelképe, ami titeket leginkább eltávolít Jézustól, ami akadályoz benneteket az Ő megismerésében. Ma, az esti imánál a kápolnában hagyjuk a követ, talán ott marad örökre egy bűnötök.

Különleges volt az a lelkigyakorlat, sosem fogom elfelejteni.

Épp az egyhetes lelkigyakorlat végén jártunk, amikor szerettem volna, hogy az utolsó elmélkedés segítsen a fiúknak egy bűnűktől megszabadulni. Kirándulásunkkor kértem őket: – Fiúk, szedjen mindenki egy követ; legyen a kavics annak a jelképe, ami titeket leginkább eltávolít Jézustól, ami akadályoz benneteket az Ő megismerésében. Ma, az esti imánál a kápolnában hagyjuk a követ, talán ott marad örökre egy bűnötök.

Vízkereszt ünnepének előestéje volt, együtt imádkoztunk az Oltáriszentségben rejtőző Jézushoz. Húsz fiú ült mellettem, mindannyian gimnazista korúak, többen már az érettségire készültek. Vajon mi lesz velük utána. Jézusom Neked ajánlom őket, Szentlélek, irányítsd életüket, add nekik ajándékaidat: bölcsességet, értelmet, tanácsot, erőt, istenfélelmet, áhítatot – könyörögtem. Hirtelen az ima csöndjét

egy ijesztő kiáltás törte meg: Nem sikerült, sosem találom el Őt! – majd egy kő az oltár mögötti falnak csapódott.

Megfordultam. Árpí a fal mellett guggolt, görcsösen remegett, arca eltorzult. Félelmetes látványt nyújtott. Hozzáléptem, de amint fölé hajoltam, az arcomba sziszegett:

– Húzz el innét papocska, mert megöllek.

Ezután az ablakhoz rohant. Megijedtem, hogy ki fog ugrani, hisz a kápolna a második emeleten volt. Nem vagyok ördögűző, de ebben a pillanatban rájöttem, ki szállta meg Árpit. Imádkozni, közösen kell imádkozni! – volt az első gondolatom és a fiúkra kiáltottam: – Imádkozzatok!

Már ők is ugyanezt érezték. Ösztönösen megfogták egymás kezét és hangosan, szinte kiabálva kezdték: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy...

Elkaptam Árpit és a földre terítettem. Rugdalózott, nagyon erős volt, éreztem,

nem bírok vele egyedül. Segítséget hívtam. Jani jött oda, de Árpí azonnal rátámadt: – Ismerlek, ismerem a bűneid, ismerem a múltadat, szégyenkezni fogsz. – Ezt nem hagyhatom – villant fel bennem. Befogtam Árpí száját, de amikor elvettem a kezem Istent, Jézust, Máriát, pápát ellenes káromkodások egész sorát hallottam. A káromkodásokat elnyomta a fiúk hangos imádsága. Egymás kezét fogták, csak Peti imádkozott kissé arrébb. Árpí a szemébe nézett. Ez a pillanat Peti még távolabbra taszította, nagyon megijedt, ki akart menekülni a kápolnából. Valamelyik fiú elkapta, s így már mindnyájan egy körben imádkoztak.

Az oltárról leemeltem Fausztina nővér és Assisi Szent Ferenc ereklyéjét és a megszállott arcához közelítettem. Árpí előbb sípítozott kezdett, majd káromkodott, röhögött végül a gonosz lélek gúnyos kérdésével hallottam: – Micsoda egzorcista, ez minden, amit ki tudtál találni?

Egyre hevesebben dobálózott. – Adjál fél órát, és megnézheted, hányan maradnak körülöttem – fordult hozzám. – Ki vagy, hogy hívnak? – kérdeztem. – Nem mondom meg. – Parancsolom, hagyd el Árpit. – Elhagyom, de mást szállok meg. – Hogy hívnak? – kérdeztem ismét. – Belzebub. – Jézus Krisztus nevében parancsolom, hogy hagyd el Árpit! – Sokan vagyunk itt. – felelte. Gondolataimban összeszedtem minden tudásomat Árpiról. Végiggondoltam, hogy milyen nehézségei vannak. Egyesével felsoroltam őket és mindegyiket gonosz léleknek nevezve parancsoltam nekik, hogy hagyják el Árpit, miközben az útmutatóban lévő Oltáriszentséggel folyamatosan keresztet rajzoltam. Mivel a fiúk imádsága kicsit elhalkult, arra kértem Árpit ismételve utánam: Jézus az én Uram! Megállás nélkül áldottam őt és kértem: – Árpikám, mondd utánam: Jézus az én Uram, Jézus az én Uram.

Remegett, dobálta magát, nyüszített, de látszott, hogy a gonosz egyre gyengül. Egyszer csak alig hallhatóan suttozta: – Jézus az én Uram...

Majd hangosabban: – Jézus az én Uram!

„Jézus győzött, beteljesedett, a Sátán legyőzetett, Jézus legyőzte a Halált...” – énekelték a fiúk. Nagy örömet éreztem, ám ekkor Árpí megszólalt: – Atya kérem, itt van még egy...

Újra elkezdett rángatózni. Hirtelen egy pontra szegezte a tekintetét: – Itt a Szűzanya. Szóltam a fiúknak: – Imádkozunk a Szűzanyához – és elkezdtek mondani az Üdvözlégyet. Néhány perc múlva Árpí kicsit elhalkult, de annyira azért nem, hogy nyugodt lehettem volna felőle. Elkezdtem törni a fejemet, hogy mi az a Gonosz, ami még benne lehet. Mintha olvasott volna a gondolataimban, fáradt hangon azt mondta, hogy nem akarja, hogy ez az utolsó lélek is elhagyja, mert ő birtokol minden tudást. Nem figyeltem, amit mond, Árpíhoz közelítettem az úrmutatót és ráparancsoltam a lélekre, hogy hagyja el őt. – Mondd: Szűz Mária a Királynőm – kértem.

Már nem emlékszem mennyi ideig kérleltem, de éreztem, ha átadja magát a Szűzanyának, akkor Árpí teljesen megszabadul. Amikor végül kimondta a szavakat teljesen megnyugodott és egy nagyon fáradt ember hangján suttozta: – Befejeződött.

Főlemeltük, és immár mindnyájan együtt imádkoztunk. Még egyszer följánlottuk magunkat Jézusnak, Máriának. A fiúk buzgón imádkoztak, páran sírtak, látszott, hogy ez az eset nagyon mély nyomott hagyott bennük.

Annak ellenére, hogy immár csönd és nyugalom vett minket körül, én még mindig nem voltam teljesen nyugodt, féltettem a fiúkat. – Hova tűnhetett a Gonosz Lélek? – kérdeztem magamtól. Ekkor a Szentlélek sugallatára minden résztve-

for. Archivum MSI

vővel együtt megérintettem az úrmutatót. Ebben a pillanatban már mindnyájan megnyugodtunk, mintha szívünkön egy kő esett volna le, nagy öröm kerített hatalmába. Ölelkeztünk, örömkömben sírtunk, neveltünk. Isten Szeretete áradt szét bennünk. Ilyen állapotban találtak minket a már korábban kihívott mentőorvosok. Szép kis látvány lehettünk: húsz fiú és egy pap, sírnak, nevetnek, ölelkeznek!

Amikor kiléptünk a kápolnából még megkérdeztem Árpítól, hogy tudja-e hol van, aki őt megszállta Rámutatott a kövekre. Még azon az éjszakán kidobtuk őket a temető mellé.

Ott, a temető mellett temettük el jelképesen a Sátánt. Árpí, bár nagyon kimerült még azon az éjszakán gyónt. Reggel mosolyogva köszöntött mindnyájunkat: Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Egy kérdés nem hagyott nyugodni – miként szállhatta meg a Gonosz Árpit?

Amikor hazafelé mentünk, rákérdeztem: – Hogyan volt ez lehetséges?

Elmondta, hogy már régóta úgy érezte, hogy Isten nem szereti, és elhagyta őt. Valamelyik este, amikor egyedül volt érezte, hogy valaki ott van a szobában, valaki, aki már régóta követi. És ekkor követte el tragikus következményekkel járó tettét: levette a nyakáról keresztjét és átadta magát a Gonosznak, hogy attól kezdve ő vezesse át az életet.

Addig az esetig nem is gondoltam rá, de most már érzem, hogy minél távolabb kerülnek az emberek Istentől, annál gyakoribbak a hasonló esetek. Isten szeretetét visszautasítva az ember a gonosz erők szabad prédájává válik. Egy lengyel egzorcista mondta: Olyan sok manapság az Ördög általi megszállás, hogy nem bírnek velük, még ha napi huszonnégy órát dolgoznék nap mint nap egész éven át.

Árpit már ismertem egy ideje. A társaság „lelke” volt, mindenki el volt ragadtatva tudásától, kiváló emlékezőképességű. Órákon át tudott jótanácsokat

adni mindenféle komoly dologban. Honét volt ekkora tudása? Ma már tudom, hogy a Gonosz lélek működött benne. Pár év múlva valószínűleg jó vagy bioenergetikus lett volna.

Árpí a lelkigyakorlat után meglátogatott egy pszichológust majd egy pszichiátert, akik mivel semmiféle rendellenességet nem találtak elküldték egy ördögűzőhöz.

Az ördögűzés közben a Gonosz latinul és héberül folytatott párbeszédet a vezető pappal. Még néhány látogatás, és teljesen szabad ember lesz belőle.

Az eset után Árpí nem volt hajlandó saját szobájában aludni: – Nem fogok ott aludni, mert a falra van festve egy pentagram.

Most már tudom, hogy a Sátán kisajátítja azokat a helyeket és eszközöket, ahol a bűn megvalósul, mert a bűn által neki lettek ajánlva. Olyan ez, mint amikor szenteléssel Istennek ajánlunk valamit. Ezért kell minél gyakrabban megszentelni azokat a helyeket, ahol sok időt töltünk. Mennyi bölcsesség van abban, hogy az Egyház évenként ajánlja a lakásszentelést. Sose értettem a nagynénémet, aki Gyertyaszentelőkor a megszentelt gyertyával kereszt jelét rajzolta az ajtófélfára. Ma már értem, hogy miért jelöljük meg kereszttel az ajtókat, vagy miért vannak lakásainkban keresztek. Nem szabad elfelejtenünk, hogy a kereszt és a szent képek a Gonosz lélek működése ellen védenek. Kár, hogy otthonainkban már nincsen szenteltvíztartó, és hogy az ereklyék tiszteletét sokan babonaságnak tartják.

Ha mindezeket ismét megtanulnánk Istentől kapott védelemnek tekinteni, megérthetnénk, hogy mennyire megalázta Isten a Sátánt. Az kénytelen engedelmeskedni a Jézus nevében neki parancsolóknak.

P. Marek Jarzbek S.Ch. ■

for. Tomasz Kaminski